

SCRISOARE PASTORALĂ LA SF. PAȘTI 2007

† NATHANIEL

Din milostivirea lui Dumnezeu, Arhiepiscop al Detroitului și al Episcopiei Ortodoxe Române din America

Iubitului nostru cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor creștini ai
Episcopiei noastre de Dumnezeu-păzite,
Har, Milă și Pace de la Dumnezeu, iar de la noi
părintească dragoste și arhieresti binecuvântări.

“Au nu știți că toți câți în Hristos ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat? Deci, ne-am îngropat cu El, în moarte, prin botez, - pentru că, precum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții; Căci dacă ne-am unit împreună cu El prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui.”
Romani 6:2-5.

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Iubiți credincioși,

Ce cuvinte frumoase ne-a adresat Sf. Ap. Pavel; ce expresii ale nădejzii și dragostei: “Dacă ne-am unit împreună cu Hristos... atunci vom fi părtași și ai învierii Lui!” Să repetăm dar acest avertisment: “Dacă ne-am unit împreună cu Hristos!”. Aceasta înseamnă că viața veșnică nu este ceva care poate fi obținut de noi înșine, ci este un dar prin Isus Hristos și numai prin El.

Născuți fiind din părinți trupești, intrăm într-o existență lumească efemeră; renăscuți din apă și din Duh, intrăm într-o existență veșnică. “Toți câți în Hristos ne-am botezat, în Hristos ne-am îmbrăcat!” (Galateni 3:27). Prin botez noi devenim “mici Hristoși”, adică creștini. Hristos ne primește pe noi în viața Sa, în moartea Sa, dar și în învierea Sa. Trăim cu această nădejde, că precum El a înviat din morți cu mărire și cu cinste, și noi, în ziua de apoi, ne vom ridica la viața veșnică. De aceea suntem chemați să trăim o nouă viață aici și acum, pe pământ, dar nu numai o simplă viață nouă pământească, ci o viață pământească total schimbată, o nouă viață care să ne introducă în viața veșnică a împărăției ce va să vină. Exprimăm această nouă viață în Hristos în rugăciunea dinaintea citirii Sfintei Evanghelii: “Pentru că Tu ești lumina sufletelor și a trupurilor noastre, Hristoase Dumnezeule...”, însemnând că atât trupurile cât și sufletele noastre sunt destinate pentru viața veșnică prin prezența și lumina aduse de către Domnul, Dumnezeu și Mântuitorul în templul trupurilor noastre.

Dacă Domnul nostru Iisus Hristos nu ar fi acceptat să moară de bună voie pe cruce pentru noi, atunci nu ar fi fost înviere. Înălțându-se pe cruce, Mântuitorul a călcat cu moartea pe moarte prin însăși moartea Sa, iar după trei zile, pentru că El este de asemenea, Dătătorul de viață, a înviat din morți, ridicând împreună cu El pe toți cei care aleg să intre în mormânt, “în unire” cu El. Pentru a intra în mormântul Său, noi trebuie să dorim să fim în unire cu El și fiind uniți cu El, să trăim cu El, prin El și pentru El, trecând peste păcatele din viața noastră prin harul Său și trecând peste rezultatele morții spirituale și fizice.

Sf. Clement Romanul în prima sa Epistolă, scrisă în anul 96 d.Hr. (36:1 și următoarele) ne îndeamnă: “Aceasta este calea, dragi prieteni, în care ne aflăm mântuirea, Iisus Hristos, marele preot al jertfelor noastre, Apărătorul și Ajutătorul slăbiciunilor noastre. Prin El, privim către înălțimile cerurilor. În El, vedem reflectată imaginea pură și transcendentă a lui Dumnezeu. Prin El, ochii inimilor noastre au fost deschiși. Prin El nebunia și întunericul înțelegerii noastre a izvorât la lumină. Prin El, Stăpânul a dorit să gustăm cunoașterea veșnică.”

De aceea, este prin Hristos și în Hristos, faptul că noi ne ridicăm din morți, dar în același timp este prin El și în El, faptul că viața noastră prezentă are sens. Întrucât, ca Fiul al lui Dumnezeu, El ne descoperă cunoașterea celor nemuritoare și ne transmite viața Sa dumnezeiască în Sfânta Treime. El este Acela care deschide ochii noștri pentru a-L vedea pe Dumnezeu: “Nu este în puterea omului să-L vadă pe Dumnezeu, la Care oștile îngerești nu cutează a căuta...” (irmosul cântării a noua de la slujba înmormântării), ci, în unire cu Hristos El “ne dă nouă, în veacul de acum, cunoaștința adevărului Său și, în cel ce va să fie, viață veșnică ne dăruiește.”

Oare de ce intrăm în mormânt să-L însoțim pe Hristos în moarte, dacă nu ca să primim ceva mai înalt, mai mare și mai de preț decât această viață pământească și moartea trupească? Intrăm în mormânt pentru a ieși din el cu darul vieții veșnice! Nimeni nu merge de bunăvoie la suferință decât dacă știe că are de câștigat ceva de pe urma ei, și astfel, acceptând să fim botezați în moartea lui Hristos, Îl însoțim de bunăvoie pe Hristos în moartea Sa, pentru a-L putea însoți cu adevărat în darul vieții veșnice.

Ascultați cuvintele Sf. Ignatie, Episcopul Antiohiei, de dinaintea martiriului său din anul 110 d. Hr.: “Pentru noi a suferit El toate acestea, pentru a ne mântui. Și a suferit cu adevărat, tot așa cum, cu adevărat S-a ridicat din morți. Nu este precum au spus unii că suferința sa a fost numai o închipuire. Ei sunt o închipuire! Eu cred și sunt convins că și după înviere Hristos a fost în trup. Căci, cu adevărat, când S-a arătat lui Petru și Apostolilor Săi, le-a spus: “Apropiați-vă, pipăiți-Mă și vedeți că duhul nu are carne și oase cum Mă vedeți pe Mine având.” Și ei îndată L-au atins și s-au convins, atingând trupul Său. Pentru aceasta, Apostolii au disprețuit chiar și moartea, și s-au arătat biruitori asupra ei.” (Epistola către Smirneni I: 2 – II: 3)

A fost și este această credință, această convingere că, Hristos a murit pe cruce, a fost îngropat pentru trei zile și a înviat din morți, credință care a convins pe Ucenicii Săi cu adevărat că viața Sa, faptele, cuvintele, minunile și făgăduințele Sale au fost de la Tatăl și că Dumnezeu Tatăl a adus mărturie prin Unul Născut Fiul Său, prin Învierea Lui din morți. Aceeași credință l-a întărit pe Sf. Policarp al Smirnei în arenă unde a mărturisit pe Hristos ca pe Dumnezeu Cel Viu: “Te binecuvintez, pentru că m-ai învrednicit în această zi și în acest ceas să fiu numărat cu martirii în potirul Hristosului Tău pentru învierea la viață veșnică!” (Martiriul Sf. Policarp 14: 2).

Așa este și așa a fost de-a lungul veacurilor și continuă în zilele noastre și va continua să fie până la venirea a doua a Domnului – credincioșii au mărturisit patimile și moartea Domnului nostru Iisus Hristos și în unire cu El, au așteptat să fie ridicați din morți. De aceea, mii după mii în secolul XX au mărturisit cu sângele lor credința în învierea lui Hristos și credința că și ei, la sunetul trâmbiței, vor fi ridicați dintre cei morți.

Iubiți credincioși,

Cunoaștem viețile sfinților după care am primit nume și după care le-am dat nume copiilor noștri. Știm că sfinții sunt bineplăcuți lui Dumnezeu în toate timpurile. Știm, de asemenea, că viețile noastre sunt bineplăcute lui Dumnezeu, dacă viețuim în unire cu Hristos. Tatăl este mărit de lucrările Fiului pe pământ și Sfântul Duh ne împuternicește să chemăm numele Domnului pentru mântuirea noastră. Dumnezeu nostru din ceruri este mărit prin viețile noastre, dacă trăim în unire cu Fiul Său, Iisus Hristos. “Lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, ca văzând ei faptele voastre cele bune, să preaslăvească numele Tatălui vostru în ceruri.” (Matei 5:16).

Viața pe care o avem în unire cu Hristos nu este ceva teoretic, ci este adevărata viață. Avem o singură viață. Așa precum viața Sa în trup pe pământ a fost actuală și reală prin Nașterea Sa din Sfânta Fecioară Maria, tot astfel și Învierea Sa cu trupul a fost reală și nu teoretică așa precum cred unii. Pentru a putea să trăim această viață în Hristos, împreună cu Domnul înviat, El ne-a dăruit Trupul și Sângele Său ca hrană și de aceea Sf. Ignatie al Antiohiei afirmă: “Tot la fel și trupurile noastre care sunt hrănite cu Trupul și Sângele Domnului și apoi se vor întoarce în pământul din care au fost luate, prefăcându-se la loc în pământ, se vor ridica la timpul convenit, când Cuvântul lui Dumnezeu le va binecuvânta cu învierea pentru slava lui Dumnezeu Tatăl. Pentru că El este Cel care dăruiește celor muritori, nemurirea și Care dăruiește celor stricăcioase, darul nestricăciunii.” (Adversus Haeresus – Împotriva ereziilor, 18: 2)

Iubiți credincioși,

Sărbătorim biruința Vieții asupra morții, a Luminii asupra întunericului. Este sărbătoarea întregii omeniri de la Adam și Eva până la a Doua Venire a Lui Hristos. Dar nu este o simplă dată memorială, un alt eveniment din calendar. Astăzi, noi stăm împreună cu Sfânta Fecioară, cu Sf. Apostoli și Ucenici care Îl îmbrățișează pe Domnul, care se împărtășesc împreună cu El, care exclamă unul către altul: “A înviat Domnul!” Sărbătoarea noastră nu trebuie să fie o sărbătoare a îmbuibării trupurilor noastre cu mâncarea și băutura acestei lumi, ci o sărbătoare a împărtășirii cu de viață dătătorul Trup și Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos care s-a vărsat pentru viața lumii. Trebuie să ne împărtășim în această zi cu Trupul și Sângele Domnului, la această Sărbătoare a Sărbătorilor și Praznic al Praznicelor, pentru a fi în unire cu Hristos Cel Înviat. De aceea repetăm Cuvântul de învățătură al Sf. Ioan Gură de Aur în care ni se spune că Domnul Hristos ne cheamă pe toți la această masă festivă, la acest banchet, să ne împărtășim din Mielul lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, care a fost pus mort în mormânt, dar a a biruit moartea prin Învierea Sa.

Astfel punându-ne nădejdea în Hristos, întrând în mormântul Său, ieșind din acesta în lumina vieții veșnice, trebuie să trăim o nouă viață în Hristos, avându-L pe Hristos locuitor al inimilor noastre, prin împărtășirea cu Însuși Trupul și Sângele Său, ca hrană pentru viața aceasta și pentru cea veșnică, pentru ca să putem spune împreună cu Sf. Apostol Pavel: “Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit. De acum mi s-a gătit cununa dreptății, pe care Domnul îmi va da-o în ziua aceea, El, Dreptul Judecător, și nu numai mie, ci tuturor celor ce au iubit arătarea Lui.” (2 Timotei 4: 7-8), adică învierea la viață veșnică.

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Primiți dragostea noastră părintească și binecuvântări arhieresti către cei de aproape și către cei de departe.

+NATHANIEL, Arhiepiscop